

Rigsdagstidende.

1850. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 345.

88de Møde.

Fredagen den 31te Mai.

(Fortf.)

C. S. Hansen: Jeg kan ikke antage, at Regeringens Berettigelse kun skulde bestaae i at afbenytte Hestene, og jeg kan heller ikke udsætte mig for, at det skulde blive mig bebrejdet, at jeg under den foreløbige Behandling har erklæret det for at være Udredernes Heste, thi jeg har fra Begyndelsen af paastaet, at Hestene være Statens Eiendom. Jeg troer, at i Forordningen af 1774 ligger det klart, at Hestene tilhøre Staten, Staten har forbeholdt sig at indkalde og beholde Hestene, og Krigsministeren har ogsaa erklæret, at Staten behøver langt flere Heste end den nu har. Staten har saaledes fuldt Brug for disse Heste, og den er berettiget til at beholde dem som sin Eiendom. Det er desuden kun en ringe Deel af de Heste, der behøves, der vil endda ikke blive nok, eftersom baade Krigsministeren har erklæret, og enhver fornuftig Mand maa indsee, at vi behøve et langt større Antal Heste end dem, vi nu have. Der vil altsaa blive nok for Statskassen at udrede, og derfor holder jeg paa, at der ingen Erstatning gives. Erstatningsspørgsmaalet er forøvrigt ikke Hovedsagen for mig, men Hovedsagen for mig er, at jeg antager, hvad jeg ogsaa har udtalt fra den første Behandling af, at det er en ubetimelig Tid, at give den Lov, det er en ubillig Behandling af Kjøbstæderne; thi samtidig med at man har overført Børnepligten paa Kjøbstæderne lader man Ingvarteringsbyrden blive staaende, og samtidig dermed paalægger man Kjøbstædernes Hartkorn en saa stor Byrde, som skeet er ved Hartkornets Ligeliggjørelse, og nu vil man atter lægge en ny Byrde over paa Kjøbstæderne og lade det Øvrige blive staaende. Jeg finder derfor, at man ikke bør gjøre nogen Forandring i Hesteholdet førend

man samtidig dermed kan gjøre en Forandring i den betydelige Byrde, som Kjøbstæderne nu efter min fulde Overbeviisning virkelig maa bære, nemlig Indgvarteringsbyrden. Derfor stemmer jeg mod Loven og har stemt imod den paa ethvert Trin, og efter min fulde Overbeviisning gjør jeg min Pligt derved.

Tscherning: Den ærede Ordfører har allerede gjort opmærksom paa, hvori det ligger, at man kan komme til at betragte disse Heste, snart som Staten fuldt tilhørende og snart som Eierne tilhørende. Han har nemlig bemærket, at Staten tilegner sig dem i Henshold til den oprindelige Lovgivning ved en bestemt Indkaldelse til fast Tjeneste. Derved er de Statens Eiendom, og derfor man altsaa antager den nærværende Indkaldelse for at være en saadan, eller Staten erklærer den for at være en saadan, hvilket den er berettiget til, saa ere de Statens Eiendom. Naar de derimod ikke ere indkaldte paa denne Maade, men staae til Røgt hos vedkommende Eier, saa betragtes de som hans Eiendom, forsaavidt som han kan disponere over dem, naar han stiller en tilstrækkelig god Hest istedet. Deri ligger det, at man har villet lade dem beholde Characteren af Udredernes Eiendom, fordi man saa lidt som muligt har villet berøve ham Dispositionsretten over dem efter de forskjellige Priser, de kunne have, saa at der aldeles ikke er nogen Uoverensstemmelse imellem disse to Betragtningssmaader. Naar man siger eller har sagt, at Traditionen har været tabt, og at Ingen har seet Loven saaledes benyttet, saa vil jeg forstikke de Herrer om, at, naar de ville gaae Hesteholdets Historie igjennem, saa vil de see mangfoldige Beviser for, at Loven tilfulde er bleven exequeret, og saaledes exequeret, at Hestene ere blevene indkaldte og beholdte og andre leverede istedet, uden nogen anden særlig Godtgjørelse end det nye Hestehold efter Loven, det vil sige, at der blev betalt 18 Rdd. Dette